

Arrest

nr. 202 186 van 10 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 12 september 2016 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel *9bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 12 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Het tegen deze beslissing ingesteld beroep is gekend onder het rolnummer 201 316.

1.3 Op 12 januari 2017 neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoekende partij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op 31 januari 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: F(...), S(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Mauritanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Ze meent dat er ook sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 3 EVRM en van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Verzoeker is een 36-jarige man, geboren in (...) (Mauritanië) en hebbende de nationaliteit van Mauritanië.

Verzoeker heeft een bijzonder langdurige en intense binding met België opgebouwd gedurende zijn leven en de periode dat hij in België woonachtig is. Zoals de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing heeft vastgesteld, is de heer S(...) F(...) in het Rijk aanwezig sinds de jaren '90 (1997). Dit betreft een periode van bijna 20 jaar.

Verzoeker bracht in zijn regularisatieaanvraag verschillende verklaringen en attesten voor waaruit kon worden vastgesteld dat hij in België heeft verbleven:

- Stuk 3: bijlage 26bis 02.06.1997
- Stuk 4: bijlage 26 dd. 16.05.1997
- Stuk 5: individuele rekening 2001 van (...) VZW
- Stuk 6: loonafrekeningen (...) BVBA voor de periode 2002-2012
- Stuk 7: attest adreswijziging 06.03.2003
- Stuk 8: Attest volgen Nederlandse lessen 2003-2004
- Stuk 9: attest lasopleiding dd 27.05.2005
- Stuk 10: aanslagbiljet 2011, inkomstenjaar 2010
- Stuk 11: Attest RVA periode tewerkstelling 01.01.2012-21.12.2012
- Stuk 12: mandaat ACV dd. 18.03.2013
- Stuk 13: formulier C1 dd. 18.03.2013
- Stuk 14: attest vakantiegeld dd. 17.06.2013

Het zeer langdurige verblijf van verzoeker in België blijkt uit deze documenten, die door verzoeker werd gevoegd bij zijn regularisatieaanvraag.

In tegenstelling tot zijn binding met België, heeft verzoeker zijn band met Mauritanië (het land waar hij de nationaliteit van bezit) stelselmatig verloren.

Hij is sinds zijn aankomst in België (1997) niet meer naar Mauritanië teruggekeerd, hetgeen niet wordt betwist door de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing.

Een sociaal netwerk of opvang heeft hij niet meer. Het is voor verzoeker dan ook bijzonder moeilijk (onmogelijk) om voor maanden naar Mauritanië te verhuizen, onwetende wanneer hij terug kan keren naar het land waar hij sociaal geworteld is.

Verzoeker heeft alhier zijn sociaal netwerk stelselmatig uitgebouwd. Gezien zijn duurtijd van verblijf in België, heeft verzoeker relaties aangegaan in België en deze ontwikkeld met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Hierdoor is de sociale identiteit van verzoeker in België gevormd.

De verwerende partij moet hiermee rekening te houden, gelet op artikel 8 EVRM.

Dit blijkt uit de verschillende voorgebrachte bewijsstukken, waaruit blijkt dat hij een privéleven heeft opgebouwd dat wordt beschermd onder artikel 8 EVRM (de stukken 3 t.e.m. 14 bij de regularisatieaanvraag). Uit deze stukken blijkt dat verzoeker onder meer een netwerk van economische belangen heeft ontwikkeld.

Bovendien kan de toepassing van artikel 8 EVRM in de zin van een opgebouwd privéleven tevens worden afgeleid uit gegronde vermoedens. Het vermoeden kan niet worden ontkend dat verzoeker, door zijn verblijf in België sinds 1997, een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft ontwikkeld. Door de gemachtigde wordt in de beslissing over de regularisatieaanvraag bovendien niet ontkend dat verzoeker sinds 1997 in België is en het land sindsdien niet meer heeft verlaten.

Deze elementen, zijde de voorgebrachte bewijsstukken en de gegronde vermoedens, werden door de gemachtigde ten onrechte niet in het oordeel betrokken inzake de toepassing van artikel 8 EVRM (zie verder hieronder).

Het is nochtans de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (zie onderstaande rechtspraak).

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see *Mikulić v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulić v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96).

Verzoeker verwijst hierboven naar bovenstaande uiteenzetting – met name de elementen die hij heeft aangehaald in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf – waaruit de toepassing van artikel 8 EVRM in casu blijkt.

Deze elementen dienden dan ook betrokken te worden in het onderzoek naar zowel de toepassing van artikel 8 EVRM als, nadien, naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de bestreden beslissing.

Omdat zowel de bewijsstukken die werden voorgebracht door verzoeker als de gegronde vermoedens waarover de gemachtigde kennis heeft (zie hierboven) niet worden betrokken in het oordeel van de gemachtigde, wordt artikel 8 EVRM geschonden.

Bovendien, doordat de gemachtigde geen rekening houdt met deze elementen waarvan zij nochtans kennis heeft, schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

3. BIJKOMEND, wijst de verzoekende partij erop dat de motieven in de bestreden beslissing inzake de belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM niet voldoen aan de vereisten van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De veruitwendigde motieven in de bestreden beslissing maken niet duidelijk waarom de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de bijgebrachte stukken door verzoeker en de gegronde vermoedens door zijn zeer langdurig verblijf in België, zowel inzake het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM als inzake de belangenafweging die hierop volgt.

Nochtans zijn deze motieven van doorslaggevend belang.

Een afdoende motivering is niet aangetoond. Dit impliceert immers dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Bovendien geldt er bij het opleggen van de bestreden beslissing door de bevoegde overheid er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een beleidsvrijheid heeft om de belangenafweging uit te voeren;*
- En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.*

(zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

De verzoekende partij wordt geen afdoende inzicht verschaft in de belangenafweging van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit is nochtans het doel van de formele motiveringsverplichting.

Omwille van deze redenen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 8 EVRM."

3.2 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972).

De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. In voorliggend geval voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM zonder enige verdere precisering bij de uiteenzetting van haar middel zodat ze nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt. Omdat het niet aan de Raad toekomt hieruit een middel te distilleren of deze zelf in te vullen, moet ambtshalve vastgesteld worden dat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering

pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat betrokkene niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, wat de verzoekende partij in geen geval betwist.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet erop gewezen worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het redelijkheidsbeginsel wordt erop gewezen dat dit beginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als voor situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (*cf.* RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven en privéleven is een feitenkwestie (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Dit gezins- en/of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Artikel 7 van het Handvest bepaalt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij ook de schending aanvoert, luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet houden met welbepaalde fundamentele rechten, in het bijzonder met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De verzoekende partij betoogt dat zij een bijzonder langdurige en intense binding met België heeft opgebouwd gedurende haar leven en de periode dat zij in België woonachtig is. Ze wijst erop dat dit een periode van bijna 20 jaar betreft en geeft aan dat zij in haar regularisatieaanvraag verschillende

verklaringen en attestaten voorbracht waaruit kon worden vastgesteld dat zij in België heeft verbleven, met name de stukken 3 tot en met 14. Ze stelt dat uit deze documenten het zeer langdurige verblijf in België blijkt. Ze stelt verder haar band met Mauritanië verloren te hebben en er geen sociaal netwerk of opvang meer te hebben. De verzoekende partij voert aan dat zij gezien de duurtijd van haar verblijf in België relaties heeft aangegaan in België en deze heeft ontwikkeld met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Ze stelt dat de gemachtigde hiermee rekening moet houden, gelet op artikel 8 van het EVRM. Ze wijst op de voorgebrachte bewijsstukken (3 tot en met 14) waaruit blijkt dat zij een privéleven heeft opgebouwd dat wordt beschermd onder artikel 8 van het EVRM en stelt dat uit deze stukken blijkt dat zij onder meer een netwerk van economische belangen heeft ontwikkeld. De verzoekende partij vervolgt dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM in de zin van een opgebouwd privéleven ook kan worden afgeleid uit gegronde vermoedens en dat de voorgebrachte bewijsstukken en de gegronde vermoedens ten onrechte niet in het oordeel werden betrokkene inzake de toepassing van artikel 8 van het EVRM. Ze benadrukt dat geen rekening werd gehouden met deze elementen waarvan de gemachtigde nochtans kennis had. De verzoekende partij meent dat de veruitwendigde motieven in de bestreden beslissing niet duidelijk maken waarom de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de bijgebrachte stukken en de gegronde vermoedens door haar langdurig verblijf in België, zowel inzake het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM als inzake de belangenafweging die hierop volgt.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij met voormeld betoog hoofdzakelijk de elementen herhaalt zoals aangevoerd in haar aanvraag van 12 september 2016 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dit verband op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in de onontvankelijkheidsbeslissing van 12 januari 2017 aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet reeds uitdrukkelijk werd gemotiveerd omtrent deze aangehaalde elementen.

Zo werd in de onontvankelijkheidsbeslissing van 12 januari 2017 omtrent het verblijf en de bijzonder langdurige en intense binding met België het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 21.12.1999 met een beslissing 'niet erkend' door de vaste beroepscommissie. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk 2 jaar en 8 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij een bijzonder langdurige en intense binding met België heeft opgebouwd gedurende zijn leven en de periode dat hij in België woonachtig is, namelijk een periode van 20 jaar. Hij haalt aan dat in tegenstelling dat zijn binding met België, zijn band met Mauritanië stelselmatig verloren is waardoor hij niet meer zou beschikken over een sociaal netwerk of opvang.

Echter, we stellen vast dat betrokkene zich beroept op de duur van zijn verblijf in België als buitengewone omstandigheid. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene in België aankwam op 13.04.1997 en dat hij zich sinds het afsluiten van zijn asielprocedure op 21.12.1999 bewust genesteld heeft in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 28.06.1999, 16.02.2000, 26.08.2002, 02.02.2009, 17.06.2010 en 29.05.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende betrokkene in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

Het lijkt verder erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een

beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 17 jaar in Mauretanië, waar hij geboren en getogen is en waar zijn hele familie verblijft. In huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen enkel bewijs voor van eventuele opgebouwde sociale banden en dit niettegenstaande een verondersteld verblijf van twintig jaar. Zijn opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen sociaal netwerk of opvang meer heeft niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Over artikel 8 van het EVRM, de tewerkstelling en de elementen van integratie werd in voormelde onontvankelijkheidsbeslissing het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM en met name de aard en de intensiteit van zijn sociale relatie en omdat een terugkeer een ongerechtvaardigde inmenging zou uitmaken op het privé-, gezins- en familielevens van verzoeker. Echter, wij stellen vast dat betrokkene bij huidige aanvraag 9bis geen enkel bewijs voorlegt van eventuele opgebouwde sociale banden of van een opgebouwd gezinsleven, en dit niet tegenstaande een verondersteld verblijf van twintig jaar. Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er sprake is van sociale banden of familiale banden. Volledigheidshalve merken we op dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

(...)

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen enkele bedreiging vormt voor de openbare orde, dat hij zich steeds waardig gedragen zou hebben en niet in aanraking gekomen zou zijn met het justitieel apparaat, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat hij op zeer goede manier geïnterneerd zou zijn, dat hij in onze samenleving geworteld zou zijn, dat hij de Nederlandse taal zou spreken, dat het spreken van de landstaal zijn integratie in belangrijke mate gefaciliteerd zou hebben, dat hij gedaan zou hebben wat hij kon om zijn toegang tot de arbeidsmarkt te vergroten, dat hij op zeer langdurige basis zou zijn tewerkgesteld, dat hij meer dan bekwaam zou zijn om in te staan voor zijn eigen onderhoud en tot het leveren van een bijdrage aan de samenleving, dat hij zich naast zijn werkervaring ook verder bekwaamd zou hebben, dat hij de mogelijkheid zou hebben om aan de slag te gaan, dat hij vastgegroeid en geworteld zou zijn in onze maatschappij, dat hij een waardig burger zou zijn, dat hij oprecht, werkbereid en taalvaardig zou zijn en normbesef zou hebben en dat hij een individuele rekening 2001 van KMDA vzw voorlegt, evenals verschillende loonafrekeningen (...) BVBA uit de periode van 2002-2012, attest van onregelmatige aanwezigheid bij Nederlandse taallessen van 10.09.2003 tot 17.06.2004, attest lasopleiding d.d. 27.05.2005, een aanslagbiljet personenbelasting aanslagjaar 2011, een attest RVA C4, een mandaat ACV d.d. 18.03.2013, een formulier C1 d.d. 18.03.2013 en een attest vakantiegeld d.d. 17.06.2013) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Uit voormelde onontvankelijkheidsbeslissing over de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt wel degelijk dat rekening werd gehouden met het langdurig verblijf, de voorgebrachte stukken evenals artikel 8 van het EVRM. Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, benadrukt de Raad dat er hoe dan ook een belangenweging werd doorgevoerd en de gemachtigde in de onontvankelijkheidsbeslissing van 12 januari 2017 heeft geoordeeld dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verzoekende partij toont niet aan dat deze afweging kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn, te meer nu elders in de onontvankelijkheidsbeslissing van 12 januari 2017 wel degelijk rekening werd gehouden met haar

langdurig verblijf, tewerkstelling en haar integratie waarbij werd geoordeeld dat deze niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, wat betekent dat deze elementen een terugkeer naar het land van herkomst niet onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. De verzoekende partij gaat echter niet concreet in op deze omstandige motivering over haar langdurig verblijf, de tewerkstelling en haar integratie zodat ze er geen afbreuk aan kan doen. De beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die betrekking heeft op de ontvankelijkheid ervan, wil zeggen dat de vraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, en waarbij dus geantwoord wordt op de vraag of een verzoekende partij al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren. Zodoende kan de verzoekende partij niet dienstig verwachten dat de bestreden beslissing nog eens motiveert over elementen waarmee reeds rekening werd gehouden temeer de motieven van de onontvankelijkheidsbeslissing van 12 januari 2017 waaruit blijkt dat rekening werd gehouden met artikel 8 van het EVRM, aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en zij ook tegen deze beslissing een beroep heeft ingesteld bij de Raad dat gekend is onder het rolnummer 201 316.

De verzoekende partij maakt dus niet aannemelijk dat in het bestreden bevel nogmaals zou moeten worden gemotiveerd om welke reden haar privéleven niet van aard is om haar toe te laten in België te verblijven en haar dus een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, wordt ook een schending van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet aannemelijk gemaakt nu de verzoekende partij zich op dezelfde argumenten beroept als de argumenten die werden aangevoerd in het kader van de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM en bovendien artikel 7 van het Handvest met voormeld artikel 8 correspondeert.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad in de eerste plaats op dat de verzoekende partij met haar betoog wijst op een privéleven, wat niet onder de toepassing van voormeld artikel 74/13 valt. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier bovendien blijkt dat in de synthesesnota van 12 januari 2017 rekening werd gehouden met de elementen zoals bepaald in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand waarbij wordt aangegeven dat geen elementen werden gevonden.

De Raad stipt ten slotte aan dat de verzoekende partij in geen geval de vaststelling van de gemachtigde betwist, met name de vaststelling dat ze zich in het geval van artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet bevindt, zodat het niet onredelijk lijkt van de gemachtigde om overeenkomstig artikel 7 van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten, af te leveren.

Gelet op het voorgaande, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerdelijke feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven, geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren of kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU